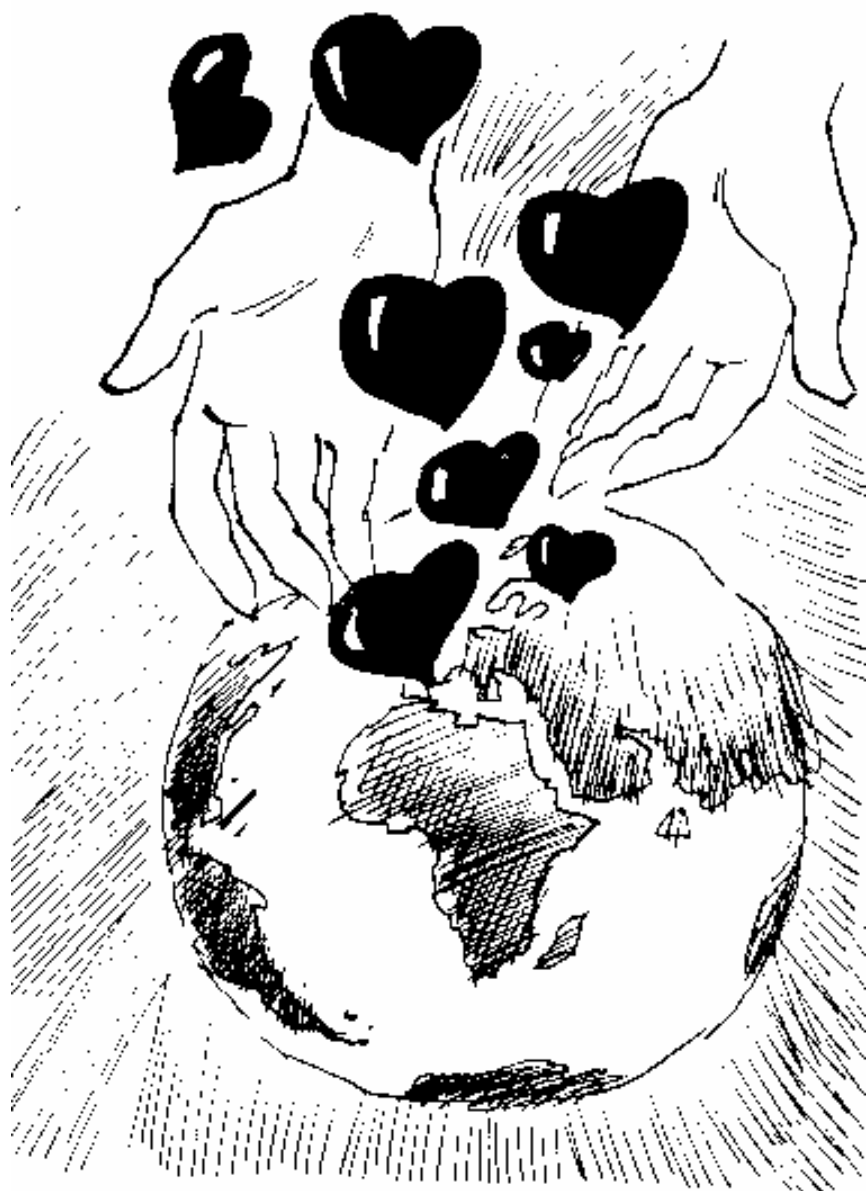

DUŠIČKOVÝ ZPRAVODAJ PRO FARNOST JENÍKOV A ZABRUŠANY

*"Duše
spravedlivých
jsou v Boží ruce
a nedotkne se jich
utrpení."*

Knihy Moudrosti 3.1

JENÍKOV OLDŘICHOV LAHOŠŤ HUDCOV
ZABRUŠANY

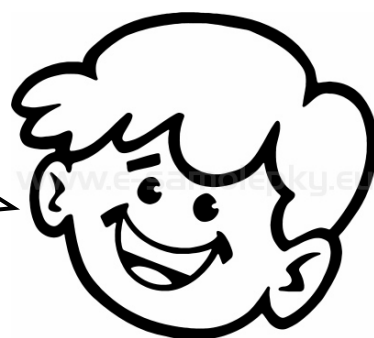
Vzájemná pomoc

Setkávám se s lidmi, kteří vyprávějí o své zkušenosti s modlitbou za zemřelé. Církev se tradičně modlí za zemřelé, a to nejen v době kolem památky Všech věrných zesnulých, tzv. Dušiček. Naše modlitby mohou prospět zesnulým a pro nás zůstává tajemstvím, ale zároveň i skutečností, že nám zvláštním způsobem mohou pomáhat i zesulí.

V posledních letech občas obětuji své modlitby a celodenní starosti za některou skupinu zesnulých: např. za příbuzné z dědečkovy strany; za kněze, kteří působili ve farnosti; za lidi, které jsem pohřbíval a podobně. Nedělám to s nějakým zništným úmyslem, ale se záměrem duchovně prospět těmto našim bratřím a sestrám, kteří nás už předešli na cestě do věčnosti. Má to své výhody. Jednak je to pro mě motivační, že se mi snadněji modlí a přináší oběti za někoho, komu chci prospět a pak je tu ještě jedna druhá výhoda, kvůli které to sice nedělám, ale která mě mile překvapuje. A totiž že ten den pocituji jakousi zvláštní duchovní pomoc. Nedá se to slovy vyjádřit, zůstává to tajemstvím i pro mě, ale je to něco, co zakouším. A tato „pomoc“ stojí za to.

Nezbývá, než abych doporučil i vám, milí čtenáři, abyste udělali podobnou zkušenost a duchovně prospěli duším v očistci. Věřím, že i vy zakusíte to, co říkáme s dětmi v jednom hesle: „Pomoz duším do nebe, budou prosit za tebe.“

*Pomoz duším
do nebe, bu-
dou prosit za
tebe.*

P. Marek Dunda

Společenství svatých aneb patříme k sobě

Patříme k sobě víc než si dokážeme představit. Naše životy jsou propojeny a vzájemně se ovlivňují a to nejen viditelně dobrým příkladem, ale i v duchovní oblasti, kdy si pomáháme skrze přímluvnou modlitbu a dobrý život před Bohem, nebo si hříchem můžeme škodit a to i vzájemně. Svatý Pavel mluví o Církvi jako o tajemném těle, jehož každý z nás je údem, který svým životem k životu celého těla přispívá. Do tohoto těla patří Ježíš – je jeho hlavou, my lidé na zemi, ale také zesulí – ti, kteří už dosáhli Božího království, i ti, kteří se na vstup do nebe připravují v očistci. Toto jsou pravdy víry. Důležité pro život však je to, jak tyto pravdy dokážeme naplňovat a žít.

Jednou z nejoblíbenějších světic v Božím lidu je svatá Terezie z Lisieux – její sochu najdeme skoro v každém kostele. Je to socha řádové sestry, která drží v náručí kříž a květy růží. Kříž pro to, že se už brzy ve svém životě rozhodla Ježíši nic neodmítnout a ráda svolila nést i utrpení spolu se svým milým Ukřižovaným. A růže pro její slovo „až budu v nebi, sešlu na zemi déšť růží.“ Věřila, že když ona sama se rozhodla Ježíši na zemi nic neodmítnout, tak že zase Ježíš v nebi neodmítne nic jí. A že bude moci se tak u něj přimlouvati za duše a sesílat jim růže – milosti od Ježíšova trůnu. Ještě jinak to vyjádřila slovy „až budu v nebi, budu konat dobro na zemi“. Tak je pro

nás Terezie příkladem živé víry v toto pulsující spojení nebe a země. I když nejsou výslovně Církví prohlášeni za svaté, v nebi je spolu s Terezíí mnoho našich dědečků a babiček, kteří jsou našimi přímluvci u Božího trůnu...

P Jindřich

Zveme vás k modlitbě za naše drahé zesnulé...

V úterý 6. 11. bude v 16,00 v Lahošti mše svatá obětovaná za všechny zesnulé z naší farnosti a v 17,30 se v Jeníkově sejdem před farou k dušičkovému procesí na hřbitov.

Nezapomeňte si vzít svíce.

Co vše se děje?

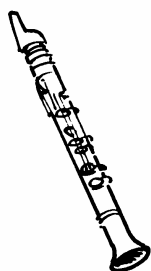
V sobotu 27. 10. v 15 hodin bude v kostele v Zabušanech poutní mše svatá

V říjnu letošního roku zahajujeme na faře v Jeníkově výuku hudebních kroužků pro děti. Máme ještě volná místa. Budeme vyučovat hru na zobcovou flétnu a hru na klávesy. Více informací můžete získat na tel. č. 736 223 800 (Marie Pavelková).

V pátek 5.10. proběhly na jeníkovské faře první tři výukové hodiny. Jak probíhaly a co všechno jsme se naučily?

Pro hru na flétnu se rozhodla tři děvčata – Kačenka, Terezka a Natálka, a pro hru na klavír Nikolka. Nejprve bylo důležité naučit se správně procvičovat prsty a uvolnit ruce. Také jsme si pojmenovaly všechny části nástroje a řekly jsme si, jak se o nástroje starat. Ukázaly jsme si správné držení nástroje (u klavíru správné sezení) a základní prstoklad.

S děvčaty, které budou hrát na flétnu, jsme poté procvičovaly hlavně dýchání a postoj při hraní. Učily jsme se správně nadechovat a vydržet vydechovat co nejdéle. Terezka a Natálka se naučily hmat pro tón H, Kačenka si zatím upevňuje správné držení nástroje. Všechna děvčata jsou velice šikovná. S Nikolkou jsme procvičovaly prstoklad na klávesách. Ukázaly jsme si cviky pro uvolnění zápěstí a loktů a hru všemi prsty jedné ruky bez pohybu na klávesnici. Naučily jsme se jednoduchá cvičení pro upevnění úhozu. Nikolka je velmi snaživá a šikovná. Těším na další hodiny a přeji děvčatům, aby jim jejich nadšení vydrželo i nadále.

V pátek 5. října vyšel v Teplickém deníku článek s názvem Sochy svatých od řezbáře "Dědka" rostou ze země.

Pravděpodobně jste již zaregistrovali, že u kaple sv. Anny se nám objevily nové sochy – Panna Maria, sv. Josef, anděl a sv. Jáchym. Jsou moc krásné a byla radost pozorovat řezbáře, jak mu šla práce krásně od ruky. Požehnání soch proběhne v sobotu 27. 10. ve 13 hodin. Moc díky všem, kteří se nějak zasloužili o to, že tu ty sochy mohou být.

Místnost pro práci s dětmi

S Boží pomocí a za přispění krajského úřadu v Ústí nad Labem se nám podařilo v letošním roce zařídit na faře jednu místnost pro práci s dětmi. V sobotu 22. 9. otec Marek tuto místnost požehnal a slečna katechetka Táňa ji začala využívat pro scházení dětí, které na faru chodí. O tom, jak probíhaly úpravy a opravy a taky o tom, jak to tam vypadá, si nyní můžete přečíst na www.fatym.com v záložce „adoptivní farnost“

Karneval

Na sobotu 24. 11. chystáme v Oldřichově karneval pro děti. Začínáme ve 14 hodin v hasičské zbrojnici a na všechny se moc těšíme.

Náboženství pro děti i dospělé

V poslední době si uvědomuji, jak moc v naší zemi chybí morální hodnoty a pevnost v dobrém rozhodnutí. A čím to? Osobně si myslím, že je to odvrácením od víry. Křesťanství není nic špatného. Vede lidi k lásce, k morálním zásadám, k učení se myslet na druhého, k oběti. Učí poznávat a milovat Boha, který je Stvořitelem všeho, tedy i člověka.

Každý rodič chce dítěti dát to nejlepší. Ale co tím nejlepším pro dítě je už vidí každý v jiném úhlu pohledu.

Víra v Boha učí, že nejlepší není mít co nejluxusnější auto, nejlepší značkové oblečení, nebo dát dítěti super hračky... Víra v Boha učí, že lidská duše je nesmrtelná a je dobré pamatovat na věčnost; to znamená, že nejlepší je být dobrým člověkem, který se na věčnosti bude radovat s Bohem. Proto zde nabízím možnost poznávat Boha, který to s člověkem myslí co nejlépe a má ho velmi rád. Každou středu bude na faře probíhat výuka náboženství podle věku dítěte. Přihlásit své děti můžete na tel: 731 40 27 48 - Dohnalová Táňa, emailu: MarieAntonina@seznam.cz

Pro dospělé je tato možnost vždy jednou měsíčně, v přípravách na svátosti, kterou vede P. Marek Dunda. Setkávání nemají stanovený stálý den, proto je třeba se informovat na výše uvedeném tel. čísle: 731 40 27 48 nebo emailu: MarieAntonina@seznam.cz Pojdme spolu obnovovat naši vlast návratem k víře...

Kroužky na faře

Každou neděli v 15. hod. je fara otevřená pro děti. Spolu s dětmi něco pěkného tvoříme, hrajeme hry. Také budeme až do prosince nacvičovat divadlo. Přidejte se k nám - tel: 731 40 27 48, email: MarieAntonina@seznam.cz - Dohnalová Táňa

Přijďte si vyrobit adventní věnec

Zveme všechny děti a maminky s malými dětmi na výrobu adventních věnců. V sobotu 1. 12. ve 14 hodin na faře v Jeníkově.

S sebou: polystyrenový nebo slámový kruh, větvičky, 4 svíčky (stejně barvy, nejlépe fialové - barva adventu je fialová), stuhy, různé ozdoby: šišky, žaludy, kaštiny, sušené ovoce, šípky, skořápky od ořechů

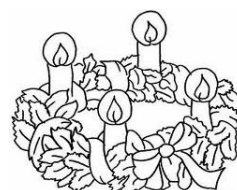
Proč je dobré mít doma adventní věnec?

Advent je doba přípravy na veliké svátky Vánoční. Připravujeme se na příchod Božího Syna, který se stal člověkem. Ale jak se nejlépe připravit?

Udělat si pořádek v sobě, usmířit se, dávat lásku těm, kteří jsou kolem mně....

Adventní věnec nám k tomu může pomoci. Čtyři svíce na něm nám ukazují, za jak dlouho si připomeneme Narození Krista Pána, barva fialová je barvou pokání, kdy si uvědomuji, že příchod Božího Syna velmi potřebuji, vždyť já jsem člověk slabý a On je mocným Bohem.

U adventního věnce se můžeme scházet a spolu se sdílet co kdo prožil nebo si číst z nějaké knihy. Rodinné vztahy to určitě posílí...

Ze všech přikázání Desatera může asi druhé budít největší rozpaky. Jedním z dnes nejčastějších provinění proti tomuto přikázání je bezmyšlenkovité pronášení „panebože“, či „ježíšmariá“ v naší převážně sekularizované společnosti, pro kterou tato jména už nemají jiný význam než citoslovce. Budete-li číst dále, dozvíte se, kvůli jakým dalším jednáním Bůh toto přikázání ustanovil.

Jméno Boží

Než si ukážeme, jak lze proti tak abstraktnímu přikázání hřešit, zaměřme se nejdříve na pochopení toho, jak přikázání zní v originále: „*Nezneužiješ jméno Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jméno zneužíval.*“ V židovském uvažování má jméno zvláštní důležitost. Připomeňme si, jak v druhé kapitole Genesis člověk pojmenovává živočichy, čímž nad nimi ukazuje svou nadvládu. Nebo jak Bůh mění jména svých vyvolených (Abram – Abrahám, Jákob – Izrael) a předznamenává tím jejich nový život s Hospodinem. Znáť jméno dává člověku i určitou moc: můžeme konkrétně a adresně někoho například pochválit, nebo i pohanět. Z tohoto pohledu je právě výjimečné jméno Hospodinovo. Bůh zjevil své jméno Mojžíšovi, když k němu na hoře Chorebu promluvil z hořícího

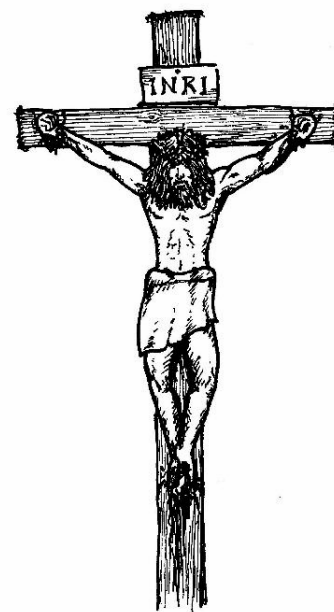
keře: *Mojžíš řekl Bohu: „Kdo jsem já, abych šel k faraonovi a vyvedl Izraelity z Egypta?“ Bůh mu odpověděl: „Já budu s tebou a toto ti bude znamením, že tě posílám: Až vyvedeš lid z Egypta, budete sloužit Bohu na této hoře.“ Mojžíš řekl Bohu: „Hle, já přijdu k Izraelitům a řeknu jim: ‚Posílá mě k vám Bůh vašich otců.‘ Když se zeptají: ‚Jaké je jeho jméno?‘ – co jim mám říci?“ Bůh pravil Mojžíšovi: „Jsem, který jsem!“ A dodal: „Řekneš Izraelitům: ‚Jsem posílá mě k vám.‘“ (Ex 3,11-14)*

Ono „Jsem, který jsem“ je v hebrejském textu bible zapsáno čtyřmi písmeny – JHVH (tzv. tetragram) a vyslovovalo se pravděpodobně Jahveh. Ačkoli tedy Bůh Mojžíšovi svěřil svoje

jméno, jeho odpověď na Mojžíšovu otázku je značně neuchopitelná. Připomíná člověku, že Bůh nikdy není zcela pochopitelný a že s ním člověk nesmí šermovat jako s mečem. A Izraelité měli ke jménu Božímu opravdu tak posvátnou úctu, že je nikdy nevyslovovali nahlas a třeba při liturgickém čtení místo něho říkali *Adonaj*, tedy *Hospodin*, *Pán*. Pouze jednou ročně vstupoval velekněz do velesvatyně Jeruzalémského chrámu, aby zde

pronesl v posvátné úctě Boží jméno. Ozvěny této úcty nalézáme také v Novém zákoně již ve spojení se jménem Ježíšovým. V listu Filipánům čteme hymnus:

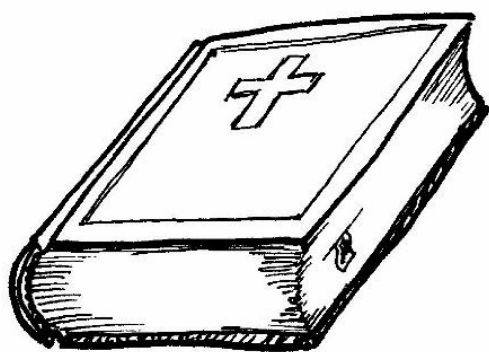
*„Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost,
nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl,
vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí.
Byl jako každý jiný člověk,
ponížil se a byl poslušný až k smrti to k smrti na kříži.
Proto ho také Bůh povýšil
a dal mu jméno nad každé jiné jméno,
takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno
na nebi, na zemi i v podsvětí
a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat:
„Ježíš Kristus je Pán!“ (Fil 2,6-11)*

Úcta ke jménu a přísaha

Jméno je obraz osoby. Jméno každého člověka je posvátné a vyžaduje úctu jako znamení důstojnosti toho, kdo je nosí. Kam se v naší kultuře poděla tato úcta? Jsou slova jen vítr? Janovo evangelium začíná veršem: *„Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh.“ (Jan 1,1)* Slovem Bůh v Genezi tvoří celý svět. Lidová moudrost tvrdí, že slovo je silnější než meč. Úcta je nedílnou součástí lásky a láska bez úcty není pravá láska. Původní význam druhého přikázání se vztahoval na zneužití Božího jména při přísaze. Snad proto, že moderní doba má větší možnosti ručení při různých smlouvách, oslabila se pozice klasického přísahání. V Katechismu katolické církve o přísaze

čteme: „Učinit slavný slib znamená brát Boha za svědka toho, co se tvrdí – dovolávat se božské pravdivosti jako záruky pravdivosti vlastní. Přísaha se závazně odvolává na jméno Páně. Bůh jako Stvořitel a Pán je normou každé pravdy. Lidské slovo může být ve shodě nebo v rozporu s Bohem, který je Pravda sama. Když je přísaha pravdivá a oprávněná, staví do pravého světla vztah lidského slova k pravdě. Křivá přísaha volá Boha za svědka nějaké lži. Kdo udělá nějaký slib pod přísahou s úmyslem nedodržet ho, nebo se nedrží toho, co slíbil

pod přísahou, je křivopřísežníkem. Křivá přísaha je velký nedostatek úcty k Pánu každého slova. Zavazovat se přísahou k provedení nějaké špatné věci je proti svatosti Božího jména. Každá přísaha v sobě obsahuje vztah k Bohu a jeho přítomnosti a jeho pravdě, které musí být vzdávána čest v každém lidském slově. Rozvážnost při odvolávání se v řeči na Boha jde ruku v ruce s uctívou pozorností vůči jeho přítomnosti, dosvědčované nebo tupené každým naším tvrzením. Přísaha, to jest vzývání Božího jména na svědectví pravdy, může být učiněna pouze pravdivě, uváženě a spravedlivě.“ (KKC 2150-2154)

Naše přísahy

Prísahy a sľiby pred Bohom jsou stále důležitou součástí křesťanského i světského života. Aplikujeme-li manželský sľib na první tři přikázání Desatera, odpovídal by sľib lásky prvnímu přikázání (Bůh je láska), sľib úcty druhému přikázání a sľib věrnosti třetímu přikázání (Pomni, abys den sváteční světil). Jak vypadá v manželství láska, jestliže muž o své ženě v hospodě mluví jako o své „staré“, nebo když žena svého muže pomlouvá na pavlači? Proti druhému přikázání se prohřešujeme pokaždé, když znevažujeme své slovo dané před Bohem: například při křtu, biřmování, manželství, jáhenském a kněžském svěcení, skládání řeholních sľibů, ale proč ne i při vstupu do různých služeb společnosti. Jak vnímají svá slova prezidenti při uvedení do úřadu, soudci, lékaři, skauti, imatrikulanti atd.? Je-li nejzávažnějším prohřeškem proti druhému přikázání falešná přísaha, není to asi v životě běžného člověka ta nejčastější věc. Oč lépe by však vypadal tento svět, kdyby lidé drželi slovo a závazky, které ústně dali. Bylo by na tomto místě snadné podívat se s trpkostí na naši politickou scénu, ale účelnější bude postavit si před oči příklad svatého Jana Sarkandera, patrona ochrany zpovědního tajemství. Podle tradice raději podstoupil mučení a položil život, než by cokoli ze zpovědi vyzradil.

Rouhání

Je samozřejmé, že řádu lásky odpovídá hovořit o milované osobě s úctou. Nedá se tedy předpokládat, že ten, kdo o druhé osobě mluví bez úcty (míní-li to vážně), setrvává s ní ve vztahu lásky. A takové narušení vztahu nazýváme hřích. Aktuálně ve světě rezonuje aféra kolem ruské punkové skupiny Pussy Riot, která ve chrámu Krista Spasitele žádala Bohorodičku, aby Rusko zbavila Putina. Kolem jejich odsouzení se vyrojilo mnoho názorů, ale i z hlediska rouhání se zdá být kauza složitější k posouzení. Samotná modlitba by rouháním nebyla, dalo by se tedy říct, že rouhání nebylo prvotním účelem. Ovšem forma „modlitby“ prakticky popírala křesťanský postoj a podle dřívějších akcí skupiny lze její členky jen sotva podezírat ze zbožných záměrů. Dá se říct, že punk sám do určité míry popírá křesťanství, když se snaží stimulovat nižší, pudové složky člověka. Tím se dostáváme k další problematice: poslechu hudebních skupin, které se protíví křesťanským hodnotám, nebo přímo vyznávají různé formy satanismu. Odhlédneme-li od přímé vědomé podpory takových kapel, která je evidentně neslučitelná s úctou k Bohu, těžko se hodnotí nebezpečnost zalíbení v písních, kterým posluchač kvůli neznalosti cizího jazyka nerozumí. Ke kritériu těžké hříšnosti je však zapotřebí dvou prvků: plného vědomí a svobodného souhlasu. Člověka, který nachází dlouhodobější zalíbení v určité skupině, ale jistě bude zajímat i obsah textů, nehledě na to, že sám styl někdy mnoho napoví. Obecně by se měl každý zajímat o názory těch společenství, ke kterým se hlásí, či které podporuje, zda křesťanskému postoji prospívají, nebo odporují.

Klení

O klení můžeme uvažovat v silném slova smyslu, kdy je Boží jméno užito k magickým účelům, či zneužito ve zlobě. To druhé přikázání vylučuje. Ve slabším smyslu se jedná spíše o slovní plevel („panebože“, „krucifix“, „sakra“), který odráží kulturu jeho rozševače. Křesťanům prakticky supluje prostá slova, takže bychom mohli být ještě rádi. Nahlédneme-li do Písma svatého, překvapivě se tam setkáme spíše s vhodně užitými ostřejšími výrazy (např. Sof 1,17, či Fil 3,8 – zvláště v překladu Bible kralické), než s braním jména Božího nadarmo.

Mluvení ve jménu Božím

Nejběžnějším a přitom závažným prohřeškem proti druhému přikázání je zneužívání Božího jména k prosazování vlastních představ. V praxi to vypadá, jako by křesťan výlučně vlastnil přímou linku k Nejvyššímu. Na světské úrovni se někdy říká, že je papežštější než papež. Kořen takového jednání bývá v oddělení víry od lásky a v nepokoře. I s pravdou se dá zacházet jako se zbraní. Sám Bůh je ovšem nejen pravda, ale i láska, a má-li On pokoru před naší svobodou, měli bychom také my mít pokoru před Božím tajemstvím. Víra bez lásky se totiž nazývá fanatismem. Křesťanům se přece neříká „vědoucí“, ale „věřící“. Nejedná se o společenství elitních, ale o společenství hříšníků. Sám Pán Ježíš přece nejvíce káral farizeje, kteří „kvantifikovali“ Boží vůli do mnoha detailních předpisů a kterým unikal duch zákona, když se považovali za lepší než ostatní. Ti „horší“ totiž mnohdy žízni po Bohu více než sytí, jak vyplývá z příběhu o povolání celníka Léviho (Matouše):

„Vyšel opět k moři. Všechnen lid k němu přicházel a on je učil. A když šel dál, viděl Leviho, syna Alfeova, jak sedí v celnici, a řekl mu: „Pojď za mnou!“ On vstal a šel za ním. Když byl u stolu v jeho domě, stolovalo s Ježíšem a jeho učedníky mnoho celníků a jiných hříšníků; bylo jich totiž mnoho mezi těmi, kdo ho následovali. Když zákoníci z farizejské strany viděli, že jí s hříšníky a celníky, říkali jeho učedníkům: „Jak to, že jí s celníky a hříšníky?“ Ježíš to uslyšel a řekl jim: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky.“

Setkání nevěřícího s farizejským fundamentalistou nepřináší správný obraz o podstatě víry. Může vést k domněnce, že víra znamená uznávání spousty morálních pravidel, kterou většina věřících stejně nedodrží. Taková „víra“ je přirozeně odpudivá a prakticky nepoužitelná. Na prvním místě má být živý vztah k Bohu a bližním, plný lásky, úcty a věrnosti, a teprve z něj pak přirozeně vyvěrá praktický morální život. Úctě se můžeme učit na příkladu svatého Františka z Assisi, který nepohrdal ani žebráky, chudáky a malomocnými, ale ani boháči, kteří po něm a jeho družích házeli bláto a kamení. A příklad prostého

bratra Františka dokázal v sebejistém prosperujícím vrcholném středověku obnovit ducha Kristova v celé západní církvi, krucinál fagot!

Tábor ve Vranově

Na začátku prázdnin opět proběhl tábor jeníkovských dětí ve Vranově nad Dyjí. Tento tábor byl mnohými, jak dětmi, tak dospělými, hodnocen jako nejlepší. V tomto článku se můžete dočíst, jak některé jeníkovské děti hodnotí letošní tábor. Každému dítěti byly položeny dvě otázky:

1. Kolikrát už jsi byl/a na Moravě?
2. Co se Ti na letošním táboře nejvíce líbilo?

Barča Gregorová:

1. 1x teď na táboře.
2. Jak jsme byly v noci na stezce odvahy.

Petruška Mozgová:

1. Teď jsem byla poprvé.
2. Líbilo se mi, jak jsme se prali při noční bojovce o mapu, taky jak jsme byli na stezce odvahy, jak jsme si dělali trička. Také se mi líbilo, jak jsme hráli scénku o Cyrilu a Metodějovi a přetahovali jsme se lanem.

Poznámka vedoucího: *Je třeba ještě dodat, že Petruška byla ohodnocena zvláštní cenou poroty za výborný herecký výkon ve vedlejší roli. Při scénkách hrála kočičku.*

Terečka Salačová:

1. 2x
2. Hry ve stanu, s vozíkem a bojovka s mapou.

Poznámka vedoucího: *Hra s vozíkem byla velmi zajímavá a fyzicky náročná. Vypůjčili jsme si trochu větší vozík a v něm jsme měli jako ukrytý poklad. Pokladem byly rozuměny všechny věci, které si Cyril a Metoděj mohli vzít s sebou na Moravu. Děti měli vozík chránit tak, jako by v něm byl poklad skutečný. S vozíkem jsme měli objet určitou trasu a cestou na nás číhali lupiči, kteří nás napadali...*

Natálka Matějková:

1. 2x
2. Hry, bojovka s mapou a stezka odvahy. Nejvíce se mi líbilo, jak jsme ráno vstávali a jak jsme se modlili.

Natálka Mayová:

1. 2x
2. Líbilo se mi, že jsem jezdila na koních. Nejvíce se mi líbilo jezdit na bílém koni. Líbil se mi bublifuk, který jsem si vybrala.

Poznámka vedoucího: *Na koně nás vzal o. Nik a podle všeho to byl zážitek...*

Kačenka Bělčáková:

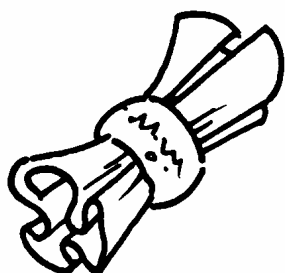
1. 2x
2. No, líbilo se mi, jak jsme vyváděly s Natálkou.

Honzík Mozg:

1. Jednou.
2. Líbila se mi bojovka, jak nám museli sebrat mapu, divadlo a taky se mi líbilo, jak jsme šli do toho sklepa a koně se mi líbily.

Poznámka vedoucího: *Jak to bylo se sklepem - družstvo dostalo*

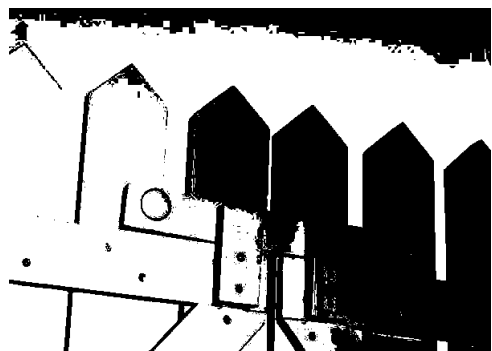
úkol najít potřebné informace, ze kterých bylo možné vyčíst kdo a kde je, a cílem bylo toho daného člověka najít. Jaké bylo rozuzlení? O. Nik byl jako papežův posel tajně schován ve sklepe, kde měl předat žákům Cyrila a Metoděje ochranný dekret, protože začalo jejich pronásledování. Vranovský sklep stojí za prohlídku...

Na plotě

V létě jsem vyrazil na dovolenou na Šumavu. Jen tak nalehko, se spacákem a malým batůžkem. Bylo to příjemné cítit tu volnost a svobodu, nebýt závislý na tom, že mám někde postavené auto nebo že musím do určitého času někam dojít. Z putování jsem byl vesměs nadšený, ale jeden den jsem měl krizi.

V pátek jsem totiž vyrazil ze Sušice směr Dobrá voda po poutní cestě. Zpočátku jsem si liboval, jak je to příjemné a že jsem si zvolil správně – putuji jako správný poutník. Problém byl v tom, že po nějakém čase se mi ztratila značka a nemohl jsem ji nikde najít. Stál jsem na rozcestí a nevěděl jsem, kterým směrem se vydat. Pak jsem se pro jednu cestu rozhodl. Vedla lesem podél řeky. Jenže po chvíli putování, když jsem stále nepotkal nějakou značku jsem si pomyslel, že to asi nebude ono. Napadlo mě přebrodit řeku a vylézt do protější stráně, že možná ta cesta bude nahoře. Přebrodit se bylo příjemné, protože pražilo slunce. Horší to bylo na druhé straně, když jsem se musel škrábat do celkem prudké stráně. A nejhorší to bylo, když jsem se do ní konečně vyškrábal a najednou jsem

stál před plotem. Byl jsem totiž v něčí zahradě. Pokud jsem se nechtěl vracet zpátky, nezbylo mi nic jiného než plot přelézt. Nebyl zas až tak vysoký, problém byl v tom, že byl špičatý. A když jsem se vyšvihl nahoru, najednou to nešlo dál a já jsem jen za ruce visel na plotu. Nohy se neměli čeho zachytit. Pořádně jsem se poškrábal, jednu chvíli jsem se už neudržel a na plot se nabodl, ale po vysilujícím boji se mi nakonec podařilo přehodit i druhou nohu a byl jsem z toho venku. Jenže

jsem si moc nepomohl, protože jsem byl jinde než jsem potřeboval a značka na kterou jsem narazil mě stejně nakonec dovedla zpátky k řece.

V životě taky občas ztratíme směr a najednou nevíme jak dál. Tak se nějak rozhodneme a ne vždy to rozhodnutí bude správné. Je potřeba být vnímavý pro různé signály a značky, které nám Bůh posílá do cesty. Někdy už třeba i „visíme na plotě“ a nevíme jak dál, ale najednou nám do té naší temnoty zazáří Boží světlo. Bůh je nám totiž stále na blízku a nenechá nás úplně padnout.

o. Nik

Víte že:

- v České televizi běžel zajímavý dokument o Jeníkově? Pokud se na něj chcete podívat, je k dohledání na internetovém archivu České televize – ceskatelevize.cz – hledejte Cesty víry. Vysíláno bylo 1. 7. 2012.
- ZOO Děčín je moc pěkná. Je v ní asi 150 druhů zvířat, např. vlk, rys, medvěd, levhart, ale také zmije, ropucha... Jak to víme? První zářijový den jsme totiž zoo navštívili spolu s jeníkovskými dětmi.
- poslední prázdninovou neděli se na faře hrála pohádka O Šípkové Růžence.
- v kapli v Lahošti se také občas konají koncerty. Ten poslední proběhl 27. 9.
- oprava střechy kostela pokračuje. Tesaři, kteří spravují trámy si dřevo opracovávají ručně, aby se co nejvíce přiblížili technologii původní výroby
- na konec adventu se opět chystá adventní koncert v jeníkovském kostele

Okénko pro děti:

Jak byl Pán Ježíš na svatbě

V zemi Pána Ježíše když byla svatba, tak se slavila několik dní, bylo zapotřebí hodně jídla a také vína. Jednou byl Pán Ježíš na jednu takovou svatbu pozván bylo tam asi hodně lidí. A co se nestalo? Najednou jim došlo víno. "Došlo víno, došlo víno..." říkali si jistě mnozí. Tato věta se dostala i k Pánu Ježíši. Jeho maminka Panna Maria mu to řekla. A co udělal Pán Ježíš?

Bylo tam šest kamenných džbánů na vodu, ty džbány byly veliké na několik desítek litrů. Panna Maria řekla Ježíšovým učedníkům: "Udělejte všechno, co vám můj syn řekne."

Pán Ježíš pověděl svým učedníkům, aby naplnily ty džbány vodou. "Teď z nich naberte vodu a doneste správci svatby." řekl. Určitě si učedníci říkali: To máme dát správci ochutnat vodu? To bude, ale ostuda... Jenomže! Pán Ježíš vodu ve džbánech proměnil ve víno. Když správce svatby ochutnal proměněné víno, velmi pochválil ženicha, že si tak dobré víno uchoval až do této chvíle...

Ale my víme, jak to bylo, že?

Děkuji Ti Pane Ježíši, že jsi pomohl ženichovi a nevěstě a proměnil si vodu ve víno. Proměň i mně v dobrého člověka. Amen. Dole si můžeš vybarvit obrázek.

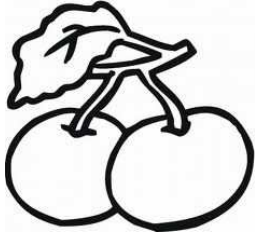
Jednou pozvali Marii s Ježíšem na svatbu. Během oslavy došlo víno. Maria poprosila svého syna, aby svatebčanům pomohl. Ježíš proměnil obyčejnou vodu v dobré víno.

Se svolením přežato z omalováněk "Život Panny Marie", vydalo nakl. Paulínky
www.deti.vira.cz autor: Franca Vitaliová

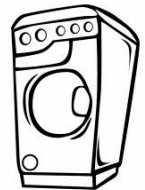
Mám rád, když je veselo...

Přijde blázen ke stánku se zeleninou, ukáže prstem a říká. „Co je tohle?“ Prodavač: „To jsou jablka.“ „Jablka? Dejte mi jich deset kilo, ale každý zvlášť zabalit a dát do sáčku.“ Prodavač se podiví, ale říká si 'naš zákazník náš pán', a tak vezme každé jablko, zvlášť

ho zabalí a dá ho do sáčku. „A co je tohle?“ „To jsou hrušky.“ „Tak já bych chtěl deset kilo, ale každou zvlášť zabalit a dát do sáčku.“ Prodavač je zoufalý, ale každou hrušku zvlášť zabalí a dá do pytlíku. „A támhleto je co?“ „To jsou třešně.“ „Tak já bych chtěl deset kilo, ale každou zvlášť zabalit a dát do pytlíku.“ Prodavač už padá únavou ale zabalí třešně každou zvlášť a dá je do sáčku. Blázen se rozhlídne a rozzáří se: „Jé! A co je támhleto?“ „Prosím, néééé, to je mák!“

Pepiček má zajít na poštu se složenkou (je vyplněna tužkou). Pani u přepážky se na složenku podívá a potom mu ji vrátí se slovom: „Perem!“ Když přijde Pepa domů, říká: „Oni dnes neúřadují. Oni prej perou.“

Přijde pán do zámečnictví: „Dobrý den, prosil bych nějaký dobrý bezpečnostní zámek.“ „Nemáme.“ „Hmm... tak nějaký obyčejný bezpečnostní zámek?“ „Nemáme!“ „A co takhle obyčejný patentní zámek?“ „Nemáme!“ „A co obyčejný zámek?“ „Nemáme!“ „Tak proč máte vůbec otevřeno?“ „Protože nemáme zámek...“

Prodejce volá naslepo potenciálnímu zákazníkovi. Na druhém konci se ozve velmi tichý hlas, který zjevně patří nějakému děcku. Prodavač: „Dobrý den, mohl bych prosím mluvit s pánem domu?“ Děcko šeptá: „Nemohl, tatínek má práci.“ „Mohl bych tedy mluvit s tvou mámou?“ „Nemohl, má práci.“ „A co nějaký tvůj starší brácha nebo sestra?“ „Taky mají práci.“ Prodavač je už šeptajícím děckem docela vytočený: „Je tam ještě někdo, s kým bych mohl mluvit?“ „Jo, jsou tady policajti, ale taky mají práci.“ „A co tam všichni prosím tě, dělají?“ „Psst, hledají mě.“

Vnouček se ptá dědečka: „Dědo, je to pravda, že by sis nechal pro korunu vrtat koleno? Děda zpozorní a ptá se: „A ty máš korunu, chlapče?“

Dušičkový farní zpravodaj vydalo pro **Římskokatolickou farnost Jeníkov** vedenou duchovním správcem P. Mgr. Janem Richterem - otcem Nikem (mobil: 731 402 743; email: richterjan@seznam.cz) **společenství FATYM** (farní tým) VRANOV NAD DYJÍ a PŘÍMĚTICE-BÍTOV. Kontaktní adresa: fara Jeníkov 1, PSČ 417 24

Zpravodaj vyšel v říjnu 2012 v nákladu 1000 výtisků. Příští vydání zpravodaje (již šedesáté čtvrté) je plánováno jako vánoční a vyjde, dá-li Bůh, v prosinci 2012. Vytiskl A.M.I.M.S. - Apostolatus Mariae Immaculatae Matris Spei (česky: Apoštolát P. Marie Neposkvrněné - Matky Naděje). Rozdáváno zdarma do každé domácnosti farnosti (v Jeníkově, Oldřichově, Lahošti a Hudcově + Zabušanech). **Děkujeme všem, kteří nám jakýmkoliv způsobem pomáhají. Pán Bůh zaplatí!** Text zpravodaje (a také jeho starší vydání) se nachází i na našich internetových stránkách www.fatym.com.

Číslo účtu jeníkovské farnosti, kam můžete posílat dary na opravu střechy kostela je 184058097/0300

Pro vlastní potřebu **Internet: www.fatym.com (doporučujeme i naši televizi www.TV-MIS.cz)** Neprodejné